

Se senten escoltats els joves per l'Església?

Dij, 26/10/2017 per Catalunya Religió

(*Laura Mor/Glòria Barrete -CR*) Continuem la tercera part de la sèrie Joves i Església amb motiu de la celebració [del Sínode de Joves](#) preguntant a sis joves si se senten escoltats. Tenen espais? L'Església és una institució que escolta? Com apropar el missatge cristià avui?

L'**Ernest Casaponsa** enceta el diàleg amb una frase contundent: "A l'Església decideixen els que no ho viuen", tot i que afegeix que la seva part d'Església, La Salle, "sí l'ha escoltat". Ara bé, aquest jove de 30 anys afirma que quan estudies l'Església i te n'adones com està fonamentada a ell no li convenç l'estructura, "una llàstima", explica, perquè suposa "un fragment molt petit de la realitat però que per desgràcia és la que concentra part de l'atenció i funcionament".

El canvi per necessitat i no per convenció

De la contradicció entre missatge i estructura també opina l'**Abril Fabà**. Aquesta jove de 18 anys, que no es considera creient, li sobta la contradicció que existeix "entre els valors de l'Església i l'estructura eclesial". El grup expressa ràpidament un exemple d'aquesta contradicció que veuen molt fàcilment en el paper de la dona dins l'Església.

"Per més que parlem de dones no se les convida, per més que parlem de joves no se'ns convida", i si ho fan, recorda l'Ernest, és el màxim, ja que "el màxim de l'Església és convidar, però eclesialment ni les dones ni els joves existeixen". L'Ernest acaba formulant una pregunta dura: "amb tot el que compro de l'Església, que m'agrada i em convenç, com pot ser que us organitzeu així?".

I és que, per aquests joves, "Jesús és un clar defensor de les dones", però en canvi a l'Església això és intraduïble. L'Ernest confessa que l'ambient d'Església sempre l'ha viscut "com un micro clima", com "un micro cosmos que són les congregacions dins l'Església", ja que tot va bé fins que sorgeix una necessitat "que provoca un

canvi".

És aquí on l'**Oscar Millán**, jove de parròquia a Tarragona, veu un dels perills de l'Església, "que els canvis es produeixin per necessitat i no per convicció", com en el cas de les dones que apareixen "quan els homes ja no poden ser-hi". Però qui hauria de reivindicar aquesta presència? "Tots", exclama l'Oscar, "però el col·lectiu femení el primer!".

Sorgeix un dels casos habituals per parlar del desequilibri de la dona dins l'Església, la visita del papa Benet XVI a Barcelona on les dones només van tenir un paper destacat en la cerimònia netejant l'altar. "Certament el col·lectiu femení dins l'Església sembla que estigui resignat a això", afirma Casaponsa, "tot i que no és dolent, diu molt més d'elles que de la resta de la població, demostren com són capaces de posar-se al servei, però diu poc dels altres".

L'Ernest aprofita per recordar que moltes congregacions femenines després del Concili Vaticà II van ser capaces de vendre's els convents i comprar-se pisos i acollir nens. "N'hi ha moltes, però de masculines ens quedaríem amb els dits de la mà. La dona és admirable, intel·ligent, i han estat capaces de sobreposar-se a tot".

"La veu de les parròquies és femenina"

Més esperançat es mostra el **Manuel Olid**, del Moviment Juvenil Salesià. "Si llegeixes una mica i mires quins càrrecs està nomenant ara el papa Francesc veus a dones en els Dicasteris". Olid, tot i posar la vista en el Vaticà també vol recordar l'Església més propera. "L'Església local ja ha fet aquest canvi. Si mires els consells parroquials, qui és la coordinadora de catequistes? Qui fa la litúrgia? La majoria dels vots al consell són femenins, la veu de les parròquies és femenina". Olid advoca per ser prou valents per aplaudir això i confirmar-ho. "Si ens quedem només en el tòpic de l'estructura ens perdem un fotimer de coses bones de l'Església!".

Si l'Església local, la de base, ja té presència femenina, com és que la jerarquia i l'Església de les altes esferes no ho mostra? És una qüestió purament d'escenografia? Per a l'Ernest, vivim en un món d'imatge, i l'Església "no està a aquest nivell, no està fent l'esforç d'entendre que el que mostren és el que es veu i no el que escriuen". La fe per a ell no és complicada, en canvi "la transmetem a uns nivells de teologia a través de documents teològics que espanten".

La **Gisela Pruna**, supernumerària de l'Opus Dei, té clar que l'Església s'ha de modernitzar però que això no implica un canvi en el missatge. "Hi ha coses que no canviaran, que són puntals de la nostra fe". Per a ella el problema radica no sols en una manca d'adaptació sinó en no haver comprès de veritat l'Evangeli. "Quan va morir Jesús allà hi eren les dones, potser en aquest món no brillarem i el nostre paper és passar més ocultes".

El que sí és cabdal per a ella és viure la fe acompanyada i no quedar-se només amb l'assistència a missa els diumenges. "Només amb vint minuts d'homilia se sustenta la teva fe?", s'ha interrogat. Per al Manu, la fe ha de ser transmesa, i veu evident "que una parròquia sense joves no crida a joves". Aquí es planteja una altra debilitat de l'Església, la territorialitat que impera.

El perill de la territorialitat i la marca

"Quan un jove marxa a una altra parròquia on hi ha més joves perquè a la seva no n'hi ha el mossèn s'enfada". I el mateix passa a nivell més macro, a les institucions i congregacions, que encara impera massa "la marca". L'Ernest posa de relleu que "quan defensem massa la marca es perd de vista que tots som cristians", i aquest obstacle els joves ni el tenen. "Veus a joves de diferents moviments que s'hi avenen i s'ajunten, això és l'Església".

També un dels reptes importants com a Església és "fer pedagogia del llenguatge emprat". L'**Hèctor Ganivet**, del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, reconeix que "quan experimento la fe la visc amb molta intensitat però quan m'escolto sono tan sectari...", Ganivet explica que els joves cristians es troben sovint "com en un camp de mines, on has d'anar esquivant conceptes que saps que fan saltar les alarmes i creen murs i bloquegen el discurs".

El que els sis tenen clar és que cal seguir apostant per una Església oberta, on, segons l'Abril Fabà, "hi tingui cabuda gent que anys enrere potser no se sentia identificada i que formen part de noves realitats socials". També aposten per una Església sense coordenades, que no jutgi a l'altre i que afavoreixi la trobada. "Quan jutgem al nostre germà no estem entenent que som Església", afirma el Manu.

[Recupereu aquí [els perfils dels participants](#) d'aquesta taula rodona. Ja els vam presentar al primer article d'aquesta col·lecció]